

Arnhem, 2 februari 2025,

Lieve Poëzie,

Deze week kroop elke nacht een kind tussen ons in,
ze wisselden elkaar gedrieën af, zoals het griepvirus
de kinderen afwisselde. Het waren nachten met
woelende koortskacheltjes en plakkerige knuffels.

Slaaptekort en ijlerij trokken de realiteit uit het lijf
en verruimden de geest, zo liepen de week van de poëzie
en de epidemie vloeiend en gloeiend in elkaar over.

Ergens tussen diepste uur en morgenlicht citeerde Mia
de Libische dichter Khalil Gibran, en mompelde:

*in het hart van elke winter zit een trillende lente
en achter de sluier van elke nacht zit een glimlachende dageraad*

Althans, dat verstond ik, maar ik lag braak
na zeven doorwaakte nachten en was niet
van auditieve hallucinaties vrij –

vatbaar dus voor poëzie, was ik.

Nog doorstovend in lichaamsvocht
dacht ik aan Joost Oomen, die peren laat zingen
en gedichten voordraagt aan kippen en visjes.

Tussen de decretendolheid, terreuroorlog,
volkerenmoord, energiebombardementen en
geflirt met nucleaire vernietiging
bedacht hij een weg uit het geweld
dat wij, mensheid, onszelf aandoen.

Hij schrijft:

*het is idioot om te geloven dat
wanneer iedereen op hetzelfde moment
hetzelfde gedicht zou lezen
de wereldvrede uit zou breken*

En het zou kunnen dat Oscar Wilde gelijk had,
toen hij meende dat alle kunst nogal nutteloos is,
en de koorts die nu ook mijn lijf intrekt
is nog niet zo hoog dat ik geloof
dat poëzie al onze problemen op kan lossen,

maar het biedt wel perspectief
op een glimlachende dageraad

wereldvrede

en een trillende lente.